

[J. S. Foget.]

og man deler faktisk Befolkningen i 2 Dele. Den ene Del af Pressen og Befolkningen er kun ansvarlig over for et Nævn, den anden Del er ansvarlig over for Domstolene. Det forekommer mig at være en mærkelig Form for Lovgivning. Det, man tilsigter, er aabenbart at tvinge samtlige Blade ind i den Overenskomst, som her er omtalt. Hvorfor saa ikke gennemføre en Lov, der siger, at samtlige Blade skal bøje sig efter de Direktiver, der gives fra Udenrigsministeriets Pressesekretariat? Man viger vel tilbage herfor, fordi det saa aabenbart er et Brud med den i Grundloven sikrede Ytringsfrihed, men Virkningen af dette Forslag vil blive nøjagtig den samme. Det er en Slags Fortolkningskunst, man søger at fremføre her, men det er nøjagtig det samme Resultat, man ønsker; det er Ytringsfriheden, der skal knægtes.

Jeg vilde have foretrukket, at man havde sagt det rent ud, eller at samtlige Blade var blevet undergivet samme Domstol. Dette at skille Befolkningen i to Dele, saaledes at den ene Del kun er ansvarlig over for et Nævn, medens den anden Del er ansvarlig over for Domstolene, er en Fremgangsmaade, jeg ikke kan bifalde.

Jeg anmoder den højtærede Minister om at give mig et klart Svar paa de af mig stillede Spørgsmaal og vil afvente dette, inden jeg tager min endelige Stilling.

Justitsministeren (Harald Petersen): Maa jeg først takke de ærede Ordførere, de ærede Medlemmer Hr. Steincke, Hr. Rytter, Hr. Stein og Hr. Lannung for den velvillige Modtagelse, de har givet mit Forslag. Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger om enkelte Detailler, som er blevet fremdraget under Debatten.

Det er væsentligst det ærede Medlem Hr. Steincke, som har rejst disse Problemer. Der blev sagt, at Lovforslaget er af ekstraordinær Karakter. Det skal jeg villigt indrømme, men det er ogsaa nødvendigt; naar vi lever i ekstraordinære Tider, maa vi ogsaa have ekstraordinære Love. Det har ikke været nogen særlig Glæde for mig, at jeg skulde være tvunget til at fremsætte et Lovforslag af denne Art, men i Øjeblikket ser jeg ikke rettere, end at det har været nødvendigt.

Det ærede Medlem omtalte specielt den ekstraordinære Fremgangsmaade, at visse Sager bliver paadømt af et Nævn, medens andre Sager gaar til Domstolene. Det har, jeg kan kalde det en historisk Baggrund, idet man har forsøgt at fremme alt dette ad Frivillighedens Vej. Paa et saadant Omraade, hvor det drejer sig om Ytringsfriheden, Pressefriheden, er det efter min Mening det bedste, at Spørgsmaalene ordnes ad Frivillighedens Vej. Regeringen har ikke ment, at fordi ganske enkelte modsætter sig denne Vej, Frivillighedens Vej, burde man vælte hele det udmærkede System, som var oparbejdet, og som har vist sig at virke godt i de Maaneder, der er forløbet siden Oprettelsen. Vi har ment, at vi burde gaa den, jeg kan godt kalde det den ekstraordinære Vej, at stoppe det Hul, som skyldes de enkelte, der ikke vil gaa Frivillighedens Vej. Det er udelukkende det, der sker ved dette Lovforslag.

De øvrige Ting, det ærede Medlem fremdrog, har ligeledes i sin Helhed en naturlig Forklaring. Det ærede Medlem mente, at Straffen var for mild. Det er jo en Skønssag, men Udgangspunktet er vor nugældende Straffelovs § 100, navnlig Stk. 2, og den har samme Strafferamme, blot i modsat Orden. Naar man fra Regeringens Side har ment, at vi burde sætte „Fængsel“ i Spidsen, skyldes det blot det rent pædagogiske, at vi over for eventuelle Overtrædere har villet understrege, hvor betydningsfuldt det i disse Tider er for Land og Rige, at disse Bestemmelser overholdes, og at der ikke fremkommer Ting, som er egnet til at skade vort Fædreland over for Udlandet.

Det ærede Medlem mente, at der kunde være Spørgsmaal om en vis Ulighed i Behandlingen af Sagerne, saaledes at de, der havde sluttet sig frivillig til, kunde blive Genstand for en noget mildere Behandling. Jeg tror paa dette Punkt at kunne sige, at det vil der slet ikke blive Tale om. Der er nemlig en Bestemmelse, som ingen af de ærede Ordførere har hæftet sig ved, men som jeg vil fremhæve. Det er den Bestemmelse, der i hvert Fald forudsætningsvis siger, at der i disse Sager fra Anklagemyndighedens Side skal andrages om en Straf, og naar der fra Anklagemyndighedens Side nedlægges Paastand om Fængsel, skal der beskikkes en Forsvarer. Dette vil i Virkeligheden be-